

început; Charlie McDade, ale cărui comentarii fine și critici relevante de redactor s-au împletit cu farmec, umor și prietenie; și Jessica Kovar, care a meditat, a comentat, a armonizat și a ajutat la împlinirea acestui efort. Atunci când ai îndoieli, spun redactorii, scurtează-o. Așa voi face și eu: vă mulțumesc tuturor foarte mult.

## ZIUA ÎNTÎI

Colin Raleigh se uită cu venerație la mîna aceea mare. Bronzată, acoperită cu păr, matură, era mîna dragostei. Mîna tatălui său. Degetele albe ale băiatului stăteau ghemuite înăuntrul ei, calme și pline de încredere.

Erau în avion. Lumina umplea cabina. Undeva dedesubt, spre stînga, se afla Asia. Se răsuci ca să poată vedea peisajul prin hubloul Skymaster-ului. Știa că era un Skymaster, dar Rose, stewardesa, îi spusese că avionul se cheamă Nenea Hopa Sus, după codul de înregistrare, NHS. Era plăcut să știi asta cînd aveai șapte ani și ți-era încă teamă să zbori.

Alături mai zbura un avion. Nu era nici un Skymaster, nici un Nenea Hopa Sus. Alb ca laptele, cu o stea mare și roșie vopsită pe o parte și cu un nas roșu. Colin zîmbi și făcu un semn cu mîna liberă.

Dar celălalt avion dispăruse.

Colin vru să-i spună ceva posesorului mîinii mari și bronzate. Înainte să poată rosti ceva însă, apărui floarea. Crescu pe laterala carcasei, lingă picioarele lui. Întîi se ivi un cerc întunecat, iar apoi petalele se deschisera în afară, țîșnind din el. Bum! făcu floarea. Alături, puțin mai sus, izbucni încă o floare. Bum! Bum!

Zgomotul din cabină se întepi deodată. Voci. O voce care striga: „SOS! SOS! Pierdem din altitudine, motor în flăcări!” Plîngea acum. Dintr-odată fu îmbrîncit în față cu violență, ca

de un arc nelalocul lui. Și mai multe flori, flori peste tot, în tavan deasupra lui, lângă scaun, flori uriașe care rinneau, umplind avionul cu un miros înepător.

Ceva negru și greu se ridică brusc în fața lui Colin; deschise gura să țipe, însă lucrul acela înspăimântător îl sufoca.

– SOS! SOS! Văzu cu coada ochiului, înainte ca lumina să piară cu totul, fișii de flăcări care înșfăcau aripa ajunsă acum aproape verticală.

– Ne prăbușim! Ne prăbușim! Ne prăbușim!

În momentul când forma întunecată îl izbi, Colin își slobozi tot sufletul într-un țipăt.

20 IULIE 1984. ORA 0.10.  
 OXFORD, ANGLIA

Treizeci de ani mai târziu, Colin Raleigh se ridică în pat în capul oaselor. Trei bătaii puternice de inimă, fierea îi venise în gură: repede, la baie!

Se lăsa cu toată greutatea pe chiuvetă încercând să verse, dar nu reuși. Apă, multă apă, pe față, în gură. Apă rece de mare? Nu, nu, nu!

Bijbii în căutarea cordonului cu care aprindea lumina de deasupra oglinzii în fața căreia se bărbiera. Of, Doamne: ochii injectați de groază și înroșiți. Tras la față, obrații supti. „Isuse, ajută-mă, cineva să mă ajute!”

Încet, foarte încet, visul se risipi. Inspiră adânc de câteva ori, mai înghiți niște apă, se spală. Lumina ascuțită, amplificată de faianța sclipitoare, nu era prea blândă cu el, dar cel puțin îi înfățișa realitatea. Nu se afla în avion, deasupra Asiei. Nu avea șapte ani. Colin Raleigh, asistent la Drept, își privi fix propria imagine reflectată, făcând-o treptat din nou recunoscutibilă prin nemișcarea privirii.

Se întoarse în dormitor și trase cu putere draperiile, în spatele cărora admira noaptea frumoasă de iulie, cu lună. Undeva, nu prea departe, se auzea o motocicletă topindu-se în tăcerea nopții, iar în urma ei Iffley Road se cufundă într-o liniște de mormînt.

Colin merse în vârful picioarelor pe coridor pînă la celălalt dormitor. La început nu văzu nimic; apoi, pe măsură ce ochii i se obișnuiră cu întunericul, o formă încovoiată și obscură se desprinsese din beznă și-l împingea cu caldura bine cunoscută.

Colin se apropie încet de marginea patului și mîngîie fruntea lui Robbie cu degetul mic ce-i tremura ușor. Pielea băiatului era umedă, respirația abia i se auzea. Lui Colin i se păru că privește într-un lac adînc narcotic, pe fundul căruia fiul său dormea liniștit.

Foarte curînd lumea va tulbura acea liniște și va distruge tot ceea ce el, Colin, se străduise umil să ridice. Săptămîna trecută, pe cînd spăla așternuturile, observase pata aceea neregulată, albicioasă la mijloc și cu marginile mai închise la culoare, și pentru o clipă o privise, nevenindu-i să creadă... apoi risese cu voce tare. Da, desigur, paisprezece ani: probabil, un pic întîrziat. Paisprezece ani. Deja.

Un suspin își croi drum pînă pe buzele lui Colin, care clătina din cap, amuzat ca întotdeauna de zadarnica încercare de-a începe totul din nou printr-un alt suflet. Încercare pe care o făcea fiecare părinte încă de cînd Adam mușcase din fructul oprit.

Intenționase să se întoarcă în pat după ce va fi asigurat că fiul lui era bine, dar, fără să știe cum, se trezi că ședea pe podea, mîngîindu-i în continuare fruntea lui Robbie cu degetul mic. O hîrîială în gîtul băiatului anunța o tuse; își arcui spatele, tuși încă o dată și își lăsa mîinile și picioarele în voie, cufundat în același somn adînc.

Colin se pomeni deodată hărțuit de amintiri neplăcute. Adolescentul acesta înalt și labărtat fusese cîndva mic. Într-o seară fusese rîndul lui Colin să-i facă baie. Robbie plîngea întruna; cu fața roșie și schimonosită, nu răspundea nici la mîngîieri, nici la biberon. Colin, obosit mort, încercase tot ce-i trecuse prin minte ca să-l potolească pe copil. Pînă cînd în cele din urmă începuse să scuture păpușa aia urîtă și roșie, strigînd: — Încetează! Încetează, m-auzi?

Iar păpușa încetase, surprinsă, într-o smiorcăială surdă...

Amintirea îi săgetă sufletul și-l făcu să simtă un gol în stomac; își mușcă dosul palmei cu putere, în dorința de a-și provoca durere și de-a plăti astfel cu sînge ceea ce făcuse orice tată după ce pășise înapoi de pe buza prăpastiei violenței îndreptate împotriva unui copil iubit. Ceea ce ar trebui să facă orice tată...

În ziua aceea, ziua în care scuturase biata păpușă, Leila intrase în încăpere, înțelesese totul dintr-o privire și-l mîngîiase nu pe Robbie, ci pe Colin, cel care avea nevoie de mai multă mîngîiere. Asta era pe cînd Robbie avea mamă, iar în acele zile Colin avea o soție, nu o mulțime de probleme neliștitoare care să-l năpădească.

Se ridică de lîngă patul lui Robbie, făcînd mai mult zgomot decît voise, dar oarecum nerăbdător să se îndepărteze, să fie singur, departe de emoțiile amestecate stîrnite de adolescentul acela care-și păta așternuturile: fiul său, pe care-l iubea.

Să sune acum? Nu. Era încă prea devreme...

Întinzîndu-se pe pat, se gîndi că în curînd vor fi în avion, pe prima sută de metri a odiseei lor către Australia. În curînd va fi nevoit să se forțeze să păsească în avion, să-și pună centura și să aștepte ca teroarea să înceapă. O putea face. O putea face pentru Robbie. Numai pentru el.

Cam la o oră după ce Colin adormise din nou, un autobuz Green Line opri la un semafor de la periferia din Staines. Ducea un singur pasager, care stătea pe un scaun de pe interval, la mijlocul autobuzului, pe partea stîngă. Alături se afla o sacoșă cenușie de pînză, pe care erau tipărite cuvintele **BARCĂ DE SALVARE PENTRU COPII**.

Autobuzul lega aeroporturile Gatwick și Heathrow. Circula douăzeci și patru de ore, dar în timpul nopții numărul autobuzelor era redus la unul pe oră. Deoarece pasagerul, Halib Hanif, ținuse sub observație de mai bine de o lună mersul lor, știa că, dintre mașinile de la ora unu, de la două, de la trei și de la patru, două erau în mod garantat goale. Întotdeauna. Cu toate astea, circulau, probabil fiindcă autobuzul gol era necesar la celălalt capăt, ca să nu-și deregleze programul.

Ruta aleasă era interesantă.

Decît să meargă trei sferturi din drum în jurul aeroportului Heathrow, aceste autobuze puteau traversa zona de securitate a aeroportului, intrînd pe la stațiile de marfă și ieșind pe lîngă terminalul unu. Atunci cînd proiectata șosea M25 avea să fie gata, lucrurile aveau să se schimbe, dar deocamdată autobuzul trebuia să traverseze stațiile de taxi, să intre într-un tunel pe dedesubtul unuia din cele două spații principale de decolare și în cele din urmă să-și croiască drum printre aeronavele parcate în dreptul terminalului unu. În funcție de șofer, asta însemna între cinci și cinci minute și jumătate: timpul care se scurgea între momentul cînd poarta de securitate în roșu și alb de la intrare se ridică și cel în care o altă se închidea după ce autobuzul pătrundea, accelerînd încă o dată, în sectorul public al aeroportului.

Nimeni nu verifica vreodată aceste autobuze și nici pe pasageri. La semnul șoferului, bariera se ridică și treceau. Simplu.

Așa că singurul lucru care mai rămînea de făcut era să găsești șoferul potrivit. Ceea ce nu era greu, fiindcă oamenii ăștia erau destul de prost plătiți. Iar cînd Halib își alesese omul și-l dusesese la unul dintre cluburile de pe Edgware Road unde, pe o mie de lire puteai să cumperi o sticlă de scotch și să rezervi o masă lîngă scenă, plus cîteva tîrfe care să animeze atmosfera, viața devenise un fleac. Un fleac plictisitor.

Halib se lupta de mult cu plictiseala asta. Acum avea patruzeci și doi de ani, dar, pe cînd era mai tînăr și locuia în Beirut, își vindea cîteodată lirele libaneze pe dolari americani; apoi aranja un mic incident, o mașină capcană, poate, suficient cît să facă să năvălească din barul de la hotelul Commodore toată presa din lume, ca să savureze ceva din „bang-bang“, cum le plăcea să-l numească, după care se dădeau atîta în vînt; apoi, a doua zi, cînd lira libaneză se prăbușea ca urmare a bang-bangului, își vindea dolarii și își cumpăra înapoi lirele; făcea toată asta pentru că nu avea altceva de făcut și își ieșea din minți de plictiseală.

Lăcomia, lăcomia altora în orice caz, te obosea extrem de mult după un timp. Lăcomia nu avea nuanțe.

Mai avea o problemă de rezolvat: trebuia să se asigure că șoferul „lui“ conducea un autobuz gol; Halib trebuia să fie singurul pasager. Dar experiența îl învățase că, odată ce mușcase din momeală, șoferul avea să găsească oricînd o soluție pentru un inconvenient de genul ăsta.

– Foarte simplu, spusese șoferul. O să am grijă să fiu repartizat pentru cursa de la ora unu. Dacă apare vreun alt pasager, o să mă joc cu contactele și o să aranjez luminile dinăuntru. Poliția nu mă lasă să circul fără lumini, înțelegi? Dispeceratul o să mă trimită totuși la Heathrow pentru reparații, ca să fiu gata pentru cursa de la patru jumate înapoi la Gatwick. Te iau la un kilometru și jumătate în jos pe șosea. Floare la ureche, meștere!

Dar nu mai fusese nici un alt pasager. De pe scaunul lui, Halib îl urmărea pe șoferul aplecat asupra volanului, în timp ce aștepta să se schimbe lumina semaforului. Îi privi cu atenție figura reflectată în oglindă, ca să prindă orice semn de regret, neliniște, teamă. Nimic. Sigur că se putea să fi anunțat poliția, dar Halib nu credea asta.

Semaforul se schimba. Încă un kilometru și jumătate, și Halib văzu poarta roșie-albă a aeroportului. Ah, deja se deschidea, înainte chiar ca șoferul să facă semn cu mîna... Privi îndelung pe fereastră cu ochi goi, obosiți – un pasager foarte matinal sau foarte nocturn, depinde cum vedeai lucrurile. În orice caz, cineva atît de plictisit, atît de evident deprimat nu putea prezenta nici un pericol.

La orizont strălucea o fișie de lumină portocalie, dar aici totul era cufundat în beznă. Șoferul viră la un indicator spre tunelul dedesubtul pistei. Halib privi în urmă. Nu mai puteau fi văzuți de la punctul de control. Privind înainte, vedeau șoseaua cotind la stînga spre gura larg deschisă a tunelului.

Se ridică în picioare și își croi drum de-a lungul autobuzului, trăgînd după el sacoaia de pînă.

Ajunseseră aproape de intrarea în tunel.

Halib își puse mîna pe umărul șoferului și-l strînse ușor.

– Acum, murmură el.

Șoferul apăsă pe un buton și ușa se deschise. Frână. Când autobuzul atinse o viteză de doar cincisprezece kilometri pe oră, Halib ridică în aer sacoșa cenușie de pînă. Stînd pe scară, zări preț de o clipă un om ivindu-se pe fundalul luminos și-l văzu aplecîndu-se; apoi autobuzul fu înghițit de tunel și-i acoperi cîmpul vizual, iar el știu că lucrurile, atît la propriu, cît și la figurat, nu mai erau în mîinile lui.

– Te-ai descurcat bine. Vorbea uitîndu-se în față, nu la șofer. Mergi înainte.

Își băgă mîna într-un buzunar dinăuntru hainei și scoase un plic gros, împreună cu încă ceva. Puse plicul pe bordura pe care pasagerii mai convenționali lăsa costul biletului. Șoferul privi pieziș cu ochii încrucișați de lăcomie; apoi autobuzul făcu un viraj periculos, pentru că zărise și celălalt obiect pe care-l ținea Halib.

– Avem un contract.

Halib continua să vorbească spre parbriz, iar vocea lui n-ar fi putut fi auzită mai departe de urechea șoferului.

– Un contract oferă drepturi.

Teava pistolului lui, un Makarov PM, desenă încet un arc în aer.

– Dar impune și obligații.

Șoferul gîfîia. Dadu din cap.

În fața lor apărură o a doua poartă roșie-albă. Când ajunseră în dreptul ei, Halib era din nou așezat la jumătatea autobuzului, privind fix pe geam cu ochii goi.

Se apropia schimbul de tură pentru lucrătorii de la asistență tehnică. Unul dintre ei, un frate musulman, adică un om care putea fi făcut să creadă într-o cauză și care apoi putea muri pentru ea, va avea sacoșa cenușie de pînă imprimată cu **BARCĂ DE SALVARE PENTRU COPII** în sacul lui de lucru cînd va ieși din terminal. Dar nu pentru mult timp.

Halib se uită la ceas, calculînd. La Londra era aproape două, deci în Bahrain era patru... Leila era deja trează. Era devreme, dar cunoștea obiceiurile surorii sale atît de bine ca și pe ale lui însuși. Știa că nu putea să doarmă bine înainte de

misiiune. Iar astăzi urma să aibă grija de avionul care-l purta pe unicul ei fiu, pe care nu-l văzuse de peste doi ani. Așa că Leila era precis trează.

## 20 IULIE. ORA 1.45. LONDRA

Rafael Sharett murmură niște încurajări în telefon, repetînd la nesfîrșit mesajul pe care știa că persoana cu care vorbea dorea atît de mult să-l audă: „Totul o să fie în regulă, o să meargă bine. Zău. Crede-mă“.

Era însă greu să găsească cuvintele potrivite, căci nu voia ca persoana care se mai afla în încăpere să devină prea atentă la această conversație. Se simți ușurat cînd în sfîrșit putu să pună la loc receptorul și să-și ia locul în fața lui Yigal.

Cei doi stăteau într-o cameră de hotel mobilată simplu, care era îmbibată cu un miros statut de mîncare și de spray de mobilă. Această clădire – ieftină, curată, pe o stradă liniștită din Bloomsbury – era ocupată de cadre universitare aflate temporar în oraș, dar de obicei nu era preferată pentru întîlniri de afaceri, și în orice caz lui Rafael (sau Raful, cum îl cunoșteau mai mulți) îi plăcea să facă pe grozavul.

Deschise o cutie mică, metalică și băgă în gură o pastilă albă, ținînd-o sub limbă ca să se dizolve.

– Combustibil, spuse el, bătîndu-se ușor peste stomac.

Spunînd aceasta, ridică repede din umărul drept și păru că face cu ochiul: semnul distinctiv al lui Raful Sharett. Într-adevăr, nu avea voie să știe parola zilei ca să se identifice; nimeni nu făcea „un Raful“ ca Raful însuși. Așa spuneau mai-marii Mossadului, care-l cunoșteau, și cățelușii, care voiau să impresioneze: „a face un Raful“.

– Memuneh era în culmea furiei; n-ai mai văzut niciodată o asemenea dezlanțuire.

– Și ce-a făcut Benny?

– O, doar un Raful.

Pastila se dizolva încet; avea un gust rău, dar după atîția ani de cînd avea ulcerul, Raful abia dacă-l mai băga în seamă. Luînd pastila, îi distrăgea atenția lui Yigal de la recenta conversație telefonică și, oricum, gustul era mai bun ca durerea, știa și el atîta lucru. Avea cincizeci și opt de ani, în acea seară limpede de vară din Londra, și, cum ținea la mai puține lucruri decît pe vremea cînd avea douăzeci de ani, acum își făcea griji pentru și mai puține. Stomacul pe care-l bătea ușor începuse în sfîrșit să i se profileze prin cămașă și nu mai era atît de tare ca înainte; mustața pe care și-o mîngîia distrat era mai degrabă albă decît cenușie; figura îi devenise o hartă împînzită de riduri și de vinișoare sparte; și puțin îi păsa de toate astea. Îl durea undeva de ele.

Dar îi păsa foarte mult că bărbatul din fața lui, care avea doar jumătate din anii săi, să nu știe de ulcer. Raful Sharett era directorul Departamentului de organizare a operațiunilor din Mossad și mai avea ceva de făcut înainte să fie pus pe liber. Așa că se învățase să-și ascundă durerea, mînca ușor și făcea mișcare zilnic, și, deoarece era emotiv, făcea eforturi să se stăpînească, să-și reprime agitația din măruntaie și arsurile din piept care nu aveau nimic de-a face cu ulcerul; căci răzbunarea era un fel de mîncare care se consuma cel mai bine rece, și exact asta voia să facă înainte să se afle că era terminat și bolnav, înainte să-l pensioneze: trebuia să se răzbune.

– Așa deci, spuse el cu vioiciune. Mama vitregă. Fii băiat bun, Yigal, și spune-mi totul despre ea.

Tînărul deschise un dosar de carton, dar nu se uită în el.

– Leila Hanif, numele codificat Mama Vitregă, alias Susannah Duclerc în ultimul timp, identificată ultima oară în Bahrain. Teroristă extrem de eficientă, care combină într-un mod rar întîlnit simțul de organizare metodică și controlată cu o execuție temerară. Neînfricată și curajoasă. Îmi place femeia asta, Raful.

– Eu sînt nebun după ea, Yigal, așa că nu ești singurul.

– La ora actuală e numărul doi pe lista B, după Ilici Ramirez Sanchez: eliminată pe loc, fără consultarea unei autorități superioare. Ammanul raportează că plănuiește detumarea unui avion

deasupra Golfului în interesul Iranului, în schimbul eliberării unor cetățeni iranieni reținuți în prezent la Bagdad.

– Cursa NQ 033.

Vocea lui Raful părea visătoare.

De la Londra la Manila, via Bahrain și Kuala Lumpur.

Cel care se numea Yigal împinse în acel moment dosarul pe birou, către Raful.

– L-am văzut.

Raful flutură mina ca semn că respinge dosarul.

– Eu l-am conceput, da, eu.

– OK, atunci iată ceva care ți-a scăpat.

Yigal apelă nu la dosar, ci la un buzunar din interiorul hainei. Raful își lăsă ochii să se mărească, mimînd surprinderea, dar știa ce era, ce trebuia să fie, și nu avea să semneze, nici măcar ca să-l mulțumească pe fiul lui Avshalom Gazit (Dumnezeu să-l binecuvînteze și să-l apere, acum în fața lui).

– Ce e asta, Yigal?

– O chitanță de primire pentru obiectul pe care l-ai cerut.

– Ce-am cerut?

Yigal nu răspunse cu prea multe cuvinte. În schimb, scoase din buzunar un obiect, îl ținu în palma dreaptă făcîndu-l caș, uitîndu-se în jos la el cu ochii mijiți, și în cele din urmă îl împinse de-a latul mesei în fața interlocutorului său.

Bricheta era din aur și purta marca unei firme cunoscute. În timp ca Raful o inspecta, Yigal spuse tăios:

– Fii atent! Imediat după aceea, vrînd parcă să-și ascundă nervozitatea, adăugă: De ce vrei obiectul asta?

Raful zîmbi fără să spună nimic.

– Uneori, continuă Yigal, omului îi intră în cap idei ciudate. Cei care lucrează la birou se plictisesc. „O, ce soare e afară, își spun, ia să fac o plimbare prin cartier.“ Ceea ce e bine, într-un fel. Semnalează aici, te rog, Raful. Pentru mine.

Dar Raful ignoră mai departe hirtia.

– Raful...

Sharett se ridică. Se îndreptă către noptiera de lîngă pat și luă din nou telefonul și-l aduse lîngă biroul improvizat, rugîndu-se în gînd ca firul să fie suficient de lung ca să nu